

MOORD TUSSEN DE ROZEN

MAYBRIDGE MOORDMYSTERIES
BOEK 1

LIZ FIELDING

Copyright © 2023 Liz Fielding

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *Murder Among The Roses*

Vertaling: Iris Ripperda

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978-90-83640-297

NUR 331

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

✻ Opgemaakt met Vellum

HOOFDSTUK 1

Rood aangelopen en zwetend van inspanning, hakte Abby Finch in op de diepe penwortel, terwijl ze zich voorstelde dat het haar aanstaande ex was.

‘Verdomme! Verdomme! Verdomme!’

Het woord en het gebeuk gingen gelijk op totdat, onder haar opgeheven spade, de witte glinstering van bot haar trillend tot stilstand bracht. Het was niet de eerste keer dat ze de botten van een reeds lang overleden huisdier had verstoord, maar het was toch een schok. Ze stak haar spade in de hoop aarde die ze al had uitgeschept en liep weg, terwijl ze haar rug strekte en haar handschoenen uittrok om wat haren weg te vegen die uit het elastiekje waren ontsnapt en aan haar gezicht kleefden.

Het opknappen van deze vergeten hoek van de tuin – waar hij de liefde met haar had bedreven, haar ten huwelijk had gevraagd – voor de nieuwe vrouw in zijn leven was Howards straf dat ze hem niet eenmaal, maar twee keer had getart.

Hij mocht dan wel klaar met haar zijn als echtgenote, maar ze was nog steeds nuttig in de tuin en met drie kinderen die van alles nodig hadden, zou ze altijd aan hem vastzitten. Ze moest hem wel tegemoetkomen.

Op dit moment had hij haar in zijn macht, maar ze troostte zich ermee dat ze in Izzy Hamilton een onwaarschijnlijke bondgenoot had.

Zodra de scheiding erdoor was en Izzy de nieuwe mevrouw Finch was geworden, zou ze haar voorgangster niet meer in de tuin willen.

Na die troostrijke gedachte haalde Abby rustig adem en trok haar handschoenen weer aan. Op haar knieën stak ze haar hand in de koele, vochtige aarde en haalde er een rib uit. Het was een breekbaar ding, piepklein in vergelijking met haar lompe, dikke tuinhandschoenen. Ze legde hem voorzichtig naast zich op het pad en begon toen met haar handvork voorzichtig de aarde weg te schrapen.

Het dier had ongestoord gelegen tot de wortels van de roos het kistje waarin het begraven was waren binnengedrongen, de planken uit elkaar hadden geduwd en door de ribben waren gekronkeld, waardoor de keurig gekromde werveltjes uit elkaar waren gevallen.

Het was gewikkeld in een gebreide deken, die nu aan het weggroten was. Aarde kleefde aan de slierten wol. Ze vond door vocht aangetaste messing scharnieren en aan een stuk van het deksel dat bewaard was gebleven, kon ze zien dat het ooit was ingelegd met dezelfde kleur hout en parelmoer als die ze met haar vork naar boven haalde.

Ze legde alles wat ze vond op het pad naast de stukken deken en de botten, zodat ze alles samen kon herbegraven.

Toen vond ze de schedel.

Abby staarde er even naar, terwijl ze probeerde de realiteit van wat er voor haar lag in overeenstemming te brengen met wat ze verwacht had.

Niet de smalle schedel met scherpe tanden van een klein dier: deze was rond, met de onmiskenbare open fontanel van een pasgeboren baby. Ze voelde een brok haar keel, even was ze te geschokt om adem te halen.

Een baby?

Haar handen trilden zo erg dat het haar moeite kostte om

haar handschoenen uit te trekken. Daarna tilde ze de schedel uit de koude aarde en wiegde hem zachtjes in haar handpalm heen en weer, zoals ze ooit het hoofdje van elk van haar kinderen had gewiegd in het hartveroverende moment van pure liefde toen eerst Lucy, daarna Tom en ten slotte Sophie hun ogen hadden geopend en naar haar hadden gekeken.

Had dit kind geademd, een naam gekregen? En wie was de ongelukkige moeder? Wat had ze gedacht toen ze haar dode kind in dit geheime graf begroef?

Het kon niet anders dan een geheim zijn.

Ze rilde ondanks de zon die in haar nek scheen, en omdat ze het niet over haar hart kon verkrijgen om de schedel op het stenen pad te leggen, pakte ze haar jas en legde hem daarop.

Als hovenier wist ze dat de vondst van menselijke resten, hoe oud ook, gemeld moest worden bij de politie. Ze graaide naar haar telefoon en belde.

Een agent nam alle gegevens op, verzekerde haar dat er snel iemand zou langskomen en maande haar nergens aan te komen.

Daar was het een beetje laat voor.

‘Duurt het lang voor ze er zijn?’ vroeg ze, haar stem leek van een afstand te komen.

‘Gaat het, mevrouw?’

Gaat het? Ze had net de resten van een baby gevonden, hoe dacht hij verdomme dat ze zich voelde?

‘Ga zitten, hoofd tussen uw benen,’ raadde hij aan toen ze niet antwoordde. ‘Er is zo iemand bij u.’

Abby strompelde naar een bankje voor het tuinhuis, maar toen ze haar hoofd op haar knieën legde, hoorde ze de klok van St. Michael’s Church twee uur slaan.

Ze had haar lunchpauze doorgewerkt en nu was die voorbij. Er waren klanten die haar verwachtten. Ze pleegde de nodige telefoontjes. Ze verontschuldigde zich en beloofde dat ze tijd zou vinden om ze later in te plannen. Of morgen.

Daarna belde ze tante Molly.

Geen echte tante, maar een vriendin van haar overleden

oma. Ze was weduwe en woonde alleen, dus ging Abby regelmatig langs om haar gras te maaien en te kijken of ze het wel redde.

‘Het spijt me, Molly, maar ik heb vertraging opgelopen. Ik red het vanmiddag niet.’

‘Maak je geen zorgen, lieverd. Ik heb een cake voor je gebakken, maar als je laat bent, kan Lucy hem onderweg naar huis ophalen.’

Niet laat... Ik kom niet.

‘Ik weet niet of ze-’

‘Vertel haar dat Mabel kittens heeft gekregen.’

Kittens?

‘Je hebt niet gezegd dat ze kittens kreeg.’

‘Nee, nou, ik wilde niet dat mensen me erom lastigvielen. Er zit een prachtige lapjeskat bij. Ze lijkt precies op jouw Smudge. Ze is van jou als je haar wilt, en misschien een van haar zusjes. Ze kunnen eenzaam zijn als je de hele dag weg bent.’

‘Eigenlijk, Molly,’ begon Abby, vastbesloten dit uit te stellen tot het weekend, ‘denk ik echt niet dat ik vandaag kan. Ik zal een inhaalslag moeten maken.’

‘Ik moet je een gunst vragen, Abby.’

‘Gaat het goed met je? Is het huis in orde?’

‘Ja, ja,’ zei Molly ongeduldig. ‘Maar het is belangrijk.’

‘Juist...’ Abby was van plan geweest vanavond haar betalende klanten in te passen. Dat ging duidelijk niet gebeuren. ‘Het zal na het avondeten moeten.’

Ondertussen was dit Howards huis. Hoe erg ze ook tegen het gesprek opzag, ze moest hem waarschuwen voor wat ze had gevonden en ze belde zijn kantoor.

‘Natalie Grant.’

Zijn PA. ‘Ik moet Howard even spreken, Natalie.’

‘Howard is naar een zakelijke conferentie en heeft strikte instructies achtergelaten dat hij niet gestoord mag worden, behalve in uiterste noodgevallen.’

Uiterste? Abby rolde mentaal met haar ogen. ‘Wanneer is hij terug?’

Maandag,’ antwoordde ze, zo kortaf dat het onbeleefd werd.

‘Maandag? Maar hij heeft beloofd–’

‘Ik denk niet dat zijn beloften aan jou tegenwoordig nog veel betekenen. Voor niemand van ons,’ voegde ze eraan toe. Ze nam niet de moeite haar bitterheid te verbergen.

Natalie was al jaren verliefd op Howard en hij had haar gebruikt om hem te dekken voor wie weet hoeveel van zijn ‘indiscreties’.

Dat hij had besloten zijn laatste buitenechtelijke avontuur permanent te maken, moest een schok zijn geweest voor de vrouw die altijd had gehoopt dat ze op een dag zou worden opgewaardeerd van zijn ‘kantoorvrouw’ tot echt de vrouw in zijn leven.

‘Hij heeft het zijn dochter beloofd,’ antwoordde Abby.

‘Nou, hij heeft nu een nieuw gezin. Ze zal eraan moeten wennen op de tweede plaats te komen.’

Abby haalde adem, telde tot drie...

‘Herinner hem er alsjeblieft aan, als hij terugkomt, dat hij mij een contactnummer moet geven als hij weg is. Voor als er een noodgeval is met de kinderen.’

‘Je kunt hem altijd via mij bereiken.’ Er klonk een zelfvoldane tevredenheid in Natalies stem.

‘Blijkbaar niet,’ antwoordde Abby.

‘Is het een noodgeval?’

Als zij en Howard nog steeds samen hadden gewoond, zou Abby nog een ‘indiscretie’ hebben vermoed. Maar hoewel de verleiding groot was om Natalie te adviseren haar dekmanteltechniek te bewaren voor het onvermijdelijke moment waarop hij de nieuwe vrouw in zijn leven zou bedriegen, liet ze het gaan.

Hoe moeilijk het ook te verkroppen was, ze zou voorlopig met deze vrouw moeten dealen als tussenpersoon.

‘Niet iets wat ik als “uiterste noodgeval” zou willen classi-

ficeren.' Ze wachtte niet op antwoord en verbrak de verbinding toen ze iemand haar naam hoorde roepen.

'Hier,' riep ze. 'Volg het pad door de struiken.'

Een jonge vrouw in een politie-uniform verscheen door de opening die ze had gemaakt tussen de struiken om een sinds lang overwoekerd pad bloot te leggen.

'Agent Newcombe,' zei ze, terwijl ze haar hand uitstak. 'Dee. En dit is Shiv Kumar, van ons forensisch team.' Ze zwaaide naar de man die haar volgde. Hij droeg een witte overall en een grote tas. 'Hij gaat over de botten.'

Hij knikte in haar richting.

'Abby Finch. Bedankt dat u er zo snel bent. Ik heb niets aangeraakt sinds ik het bureau heb gebeld, maar ik ben in de buurt gebleven. De roeken nemen alles mee...'

'Wat hebt u aangeraakt?' vroeg Shiv, terwijl hij een blik wierp op de botten die op het pad lagen. Vervolgens tuurde hij in het gat.

Ik had handschoenen aan tot ik de schedel vond. Ik heb ze uitgedaan omdat hij er zo breekbaar uitzag. Ik realiseer me dat ik hem had moeten laten liggen waar hij lag, maar ik had niet gedacht...'

'Geen probleem, maar ik moet alles meenemen waarmee de botten in aanraking kunnen zijn geweest,' zei hij terwijl hij naar haar gereedschap en handschoenen gebaarde. 'En u moet naar het bureau komen voor een DNA-monster. Om u uit te sluiten.'

'Vandaag?'

'Iemand zal bellen om een afspraak te maken,' zei hij. 'Dit wordt geen haastklus.'

'U ziet er nogal ontdaan uit, mevrouw Finch,' zei Dee Newcombe. 'Bent u in staat een paar vragen beantwoorden?' Ze haalde haar notitieboekje tevoorschijn terwijl ze naar het tuinbankje liep. 'Als ik mag beginnen met uw volledige naam en adres?'

'Abigail May Finch,' begon ze. 'Oldfield Cottage, Mill Lane.' Ze gaf ook haar telefoonnummer.

'Dank u wel...' Dee keek op. 'Mag Abby zeggen?'

'Ja, natuurlijk.'

'Kun je me vertellen wat er is gebeurd, Abby?'

Ze haalde even adem. 'Ik was bezig een oude roos uit te graven. Toen ik de botten vond, nam ik aan dat het een huisdier was. Maar toen vond ik de schedel.'

HOOFDSTUK 2

Dee keek naar de toren en de kantelen van de dakrand van Linton Lodge, die net zichtbaar waren boven de bomen.

Ik herinner me dat ik langs deze plek kwam op weg naar de lagere school,' zei ze. 'Het leek op een van de plaatjes in mijn sprookjesboek, het kasteel waar de reus uit "Jaap en de bonenstaak" woonde. Ik rende altijd voorbij, doodsbang dat hij me zou pakken.'

'De toren doet wel wat aan de gebroeders Grimm denken,' vond Abby ook. 'Hoewel, nu de tuin zo overwoekerd is, zou ik misschien voor "Doornroosje" gaan. Ruths tuinman is een paar jaar geleden met pensioen gegaan,' legde ze uit. 'Daarvoor kon hij het al jaren niet meer aan. Mijn man maaide het gras, maar dat was het wel zo'n beetje.'

'Hij is niet tot hier gekomen,' zei Dee, terwijl ze om zich heen keek naar de dode winterstelen die door de weelderige nieuwe groei heen staken.

'Nee. Hier is al jaren niemand meer geweest. Ik moest de struiken terugsnoeien om het pad vrij te maken.'

'Je had het over Ruth. Wie is zij?'

'Ruth Finch. De aangetrouwde oudtante van mijn man. Ze heeft hier haar hele getrouwde leven gewoond. Ze is een paar maanden geleden overleden en toen erfde mijn man het huis.'

‘Woonde ze hier alleen?’

‘Howard wilde dat ze naar een verpleeghuis ging, maar daar moest ze niets van hebben. Ze had wel een inwonende hulp.’

‘Ik moet haar naam weten.’

‘Is dat nodig? Pam werkte hier pas drie of vier jaar. De botten moeten er al veel langer liggen.’

‘Ik heb de naam nodig van iedereen die toegang heeft tot het huis en het terrein.’

‘Maar...’ Abby haalde haar schouders op en liet het los. ‘Pamela Lewis.’

‘Waar woont ze nu?’

‘In Spencer Court. Nummer 3.’

Dee noteerde het. ‘En waar woonde ze voor ze hier kwam werken?’

‘Ze heeft jaren in St. Catherine’s gezeten. Ze kwam er pas uit toen het werd gesloten.’

‘De oude psychiatrische inrichting? Was ze in staat voor je tante te zorgen?’

‘Zij en Ruth konden het samen heel goed vinden.’

‘En nu woont ze in Spencer Court? Dat is een dure plek. Heeft je tante haar wat nagelaten?’

‘Vijfduizend pond en wat persoonlijke spullen.’

Dat was nog iets wat ze moest regelen. De advocaten hadden het geld afgehandeld, maar Howard, belachelijk geïrriteerd over het legaat, deed lastig over het overhandigen van de kleine dingen die ze Pam had nagelaten, en Pam had haar om hulp gevraagd.

‘Voor vijfduizend pond koop je nog geen deurmat in Spencer Court,’ merkte Dee op.

Abby fronste. ‘Ik nam aan dat de gemeente haar had herplaatst.’

‘De gemeente kan tegenwoordig nauwelijks nog een tehuis vergoeden.’

‘Dat zal wel. Ruths overleden man zat jarenlang in de gemeenteraad en ze deden allebei veel liefdadigheidswerk.’

Misschien heeft Ruth, toen ze wist dat ze haar einde naderde, wat mensen om een gunst gevraagd.'

Dee knikte. 'Waarom zat Pamela Lewis in St. Catherine's, weet je dat?'

Abby stond op het punt te vragen of dat relevant was, maar besloot dat dit sneller achter de rug zou zijn als ze de weg van de minste weerstand volgde.

'Mijn dochter heeft voor maatschappijleer een project gedaan over St. Catherine's en Pam heeft haar geholpen. Volgens de gegevens was ze opgesloten voor iets wat "morele delinquentie" heette.'

Dee fronste. 'Morele delinquentie?'

'Vroeger konden ongetrouwde meisjes die een baby hadden gekregen, of zelfs maar vluchtige seks hadden gehad, worden opgesloten in instellingen als St. Catherine's. Lucy's project was echt een openbaring.'

'Hoe oud is ze?'

'Lucy? Zestien.'

'Pamela Lewis.'

'O, sorry. Dat weet ik niet. Is het belangrijk?'

'Heeft ze hier als dienstmeisje gewerkt?'

'Denk je dat de baby van haar kan zijn?' Abby schudde haar hoofd. 'Nee. Ze hebben elkaar ontmoet via de kerk nadat St. Catherine's gesloten was.'

Dee raadpleegde haar aantekeningen. 'Ruth Finch liet dit eigendom na aan je man?'

'Howard is technisch gezien nog steeds mijn man, maar we liggen in scheiding.'

Dee wierp haar een vreemde blik toe. 'Dus je gaat hier niet wonen?'

'Nee.'

'Sorry, maar als dat zo is, mag ik dan vragen waarom je hier werkt?'

'Het is mijn werk,' loog ze, terwijl ze naar het logo op haar overall wees. Het gedram van haar man ging alleen haarzelf aan. 'Earthly Designs.'

‘Natuurlijk. Ik ken je busje wel. Heel kleurrijk. Ik zag het niet staan toen we aankwamen.’

‘Een paar dagen geleden botste er iemand op me toen ik in Bridge Road bij het stoplicht stond. Ik gebruik de gezinsauto.’

‘De Volvo stationwagen die voor het huis staat? De buitenste voorband heeft een beetje weinig profiel.’

O fijn. Je doet je plicht en krijgt een waarschuwing over je banden – en omdat de gezinswagen nog Howards verantwoordelijkheid was, zou het een nieuwe gelegenheid voor Natalie Grant zijn om haar te vernederen.

‘Het staat op mijn to-dolijst.’

‘Bovenaan zou mijn advies zijn.’ De toon was vriendelijk, maar de waarschuwing was duidelijk. ‘Maar wat ik nu nodig heb, zijn de gegevens van je man, en alles wat je me nog meer kunt vertellen over wie hier in het verleden heeft gewoond,’ zei Dee.

‘Ik heb zijn kantoor gebeld om hem te laten weten wat ik had gevonden, maar hij was er niet. Volgens zijn PA is hij weg voor een conferentie en komt hij maandag pas terug.’

Terwijl Abby het zei, fronste ze.

Conferenties waren meestal vrij chaotisch. Er werd veel gedronken en er waren nogal wat seksuele escapades. Niet het soort evenement waarbij je niet gestoord kon worden.

‘Is er iets mis?’

‘Wat? O, nee. Het is alleen dat hij Sophie, onze jongste dochter, had beloofd dat hij zaterdag bij haar dansoptreden zou zijn.’

Misschien was hij kwaad op haar, wilde hij haar laten boeten omdat ze hem te slim af wilde zijn. Op dit moment – afgeleid door Izzy, hun aanstaande baby en zijn politieke ambities – was hij niet bepaald een modelvader, maar Sophie had altijd een speciaal plekje gehad...

Ze realiseerde zich dat Dee naar haar keek en zei: ‘Hij heeft veel aan zijn hoofd. Hij is de CEO van Finch Developments,’ voegde ze eraan toe.

‘Is dat niet het bedrijf dat St. Catherine’s sloopt?’

Abby knikte. 'Howard heeft het overgenomen van zijn oudoom George toen die met pensioen ging en hij erfde zijn aandeel toen George een paar jaar geleden overleed. Ze gaan het terrein gebruiken om er betaalbare woningen te bouwen.'

Dee trok een gezicht. 'Bestaat er zoiets in Maybridge?'

'Waarschijnlijk niet,' beaamde Abby. Maybridge, gelegen aan de rand van de Cotswolds, mocht dan klein zijn, het was een van de duurste dorpjes van het land. Ze had geluk gehad dat ze het huis van haar moeder geërfd had, maar ze had geen idee hoe jonge mensen een huis konden betalen.

'Had zijn tante zelf geen kinderen?'

'Nee, maar zijn vader is gestorven toen Howard nog heel jong was, dus George en Ruth hebben hem opgevoed.'

'Wat is er met zijn moeder gebeurd?'

'Is dat relevant?' vroeg Abby.

'We hebben zo veel mogelijk informatie nodig over het huis en de bewoners als we willen achterhalen wie deze baby heeft gebaard en mogelijk begraven.'

'Gaan jullie iets onderzoeken dat tientallen jaren geleden is gebeurd?'

'Het is een onverklaarbare dood,' zei ze. 'Maar de coroner bepaalt wat er moet gebeuren als we alle relevante informatie hebben verzameld.' Ze keek peinzend. 'Waarom denk je dat de baby zo lang geleden begraven is?'

'De roos was al goed aangeslagen toen ik hier voor het eerst kwam met Howard, voor we trouwden. Het tuinhuis was toen in veel betere staat.'

'Dat is goed om te weten, en vermoedelijk kan hij ons vertellen wie hier voor die tijd woonde.'

O, God... De botten zijn al erg genoeg. Gegraaf in zijn familiegeschiedenis zal Howards humeur er niet beter op maken.

'Denk je dat het iemand van de familie was?'

'Dat zal een DNA-monster wel uitwijzen.'

'Is dat nodig?' Abby's hart kromp ineen. Ze wist wie hij de

schuld zou geven van die vernedering. 'Ik zou eerder denken aan een dienstmeisje. Alleen...'

'Ja?' vroeg Dee toen ze aarzelde.

'Niets. Alleen, het kistje waarin de baby werd begraven moet duur zijn geweest.'

'Gestolen, misschien?'

'Dat is mogelijk, maar een bediende kan de roos niet geplant hebben.'

'Misschien was de vader een van de tuinmannen. Ik neem aan dat er gegevens zijn van het personeel dat hier werkte? Zouden die in het huis te vinden zijn?'

'Dat moet je aan Howard vragen,' zei Abby, terwijl ze overeind kwam. 'Is dat alles, ik moet nog even naar de supermarkt voor de kinderen thuiskomen.'

Dee klapte haar notitieboekje dicht, stopte het weg in haar borstzak en haalde er een kaartje uit. 'Voor nu zijn we klaar, maar je moet nog wel een formele verklaring afleggen voor de coroner.'

Abby knikte. 'Natuurlijk.'

'En als je iets nuttigs te binnen schiet, familieroddels, dat soort dingen,' ging ze verder, 'dan kun je me bellen op dit nummer.'

'Ruth roddelde nooit,' zei ze, terwijl ze het kaartje aanpakte en in haar zak stopte.

Niet met haar.

Misschien wel met Pam, maar ze wilde niet dat die lastiggevallen werd, dus dat hield ze voor zich.

'Ik vrees dat je hier voorlopig niets meer kunt doen, Abby,' zei Dee terwijl ze opstond. 'En als je nazorg nodig hebt...'

'Ik red me wel.'

Ze knikte. 'Vergeet je die band niet?'

'*Boven aan de lijst,*' mompelde ze binnensmonds, terwijl Dee even bleef staan om een woordje met Shiv te wisselen voor ze wegliep.

Abby ging naar de plek waar hij aan het werk was. Hij

had foto's genomen en het gat uitgegraven. Hij hield haar een bewijszak voor met een zilveren kruisje erin.

'Ik heb dit gevonden,' zei hij. 'Het heeft een keurmerk, dus dat geeft me een datum om mee te werken. Enig idee?'

Het leek het soort kruis dat duizenden meisjes zouden kunnen bezitten. Ruth had iets dergelijks als doopcadeau aan haar meiden gegeven en had er zelf ook zo een gedragen.

'Van de moeder?' opperde ze. Ze stelde zich de radeloze vrouw voor die het afdeed en in de hand van haar dode baby stopte.

'Misschien,' zei hij. 'Ik kan pas zeggen of het een natuurlijke dood was als ik beter kijk. Misschien zelfs dan niet.'

Abby deed ontzet een stap achteruit, haar hand voor haar mond.

Het was liefdevol gedaan.

Dit was geen haastig gegraven gat in de grond. Het kind was teder in een deken gewikkeld en in een mooi kistje gelegd voordat het diep in deze afgelegen hoek van de tuin werd begraven.

'Gaat het, mevrouw?'

'Ik heb me beter gevoeld,' zei ze, terwijl ze de opkomende tranen onderdrukte. 'Is er geen briefje? Iets wat kan helpen om het kind of de moeder te identificeren? Of ons kan vertellen wat er is gebeurd?'

'Ik zal blijven zoeken, maar papier zou vergaan zijn zodra de wortels door de kist heen groeiden.'

Abby huiverde. Het beeld van wortels die door de kist heen braken, door de botten, was niet iets wat ze in haar hoofd wilde.

'Iemand zal bellen om u te laten weten wanneer u uw spullen kunt ophalen. U kunt de gereedschapskist meenemen als u daar niets van hebt gebruikt.'

'Nee. Alleen de spade, de handvork en de troffel.'

'Is er nog iets?' vroeg hij toen ze geen aanstalten maakte om kist te pakken en te vertrekken.

'Nee...' Maar weglopen voelde als dit kind in de steek

laten en in een opwelling haalde ze haar snoeischaar uit haar zak en knipte een witte bloem van een klimroos in de buurt.

‘Als u klaar bent, wilt u deze dan in het graf leggen?’ vroeg ze.

‘We zullen de overblijfselen met respect behandelen,’ verzekerde hij haar.

Ze legde de roos op het gras en pakte haar gereedschapskist.

‘Gooi het gat niet weer dicht als u klaar bent.’ Hij keek haar raar aan. De gedachte was vast niet eens bij hem opgekomen. ‘Ik wil een vervangende roos planten.’

‘O, prima. Ik laat u weten wanneer u dat kunt doen,’ zei hij, ‘maar in de tussentijd moet u waarschijnlijk even de tijd nemen voordat u gaat rijden.’

Ze knikte en na een laatste blik liep ze door de tuin naar haar auto, trok haar overall uit, gooide hem samen met haar gereedschapskist in de kofferbak en kroop achter het stuur.

Shiv had gelijk. Pas na drie keer lukte het haar om de veiligheidsgordel vast te klikken en haar hand trilde toen ze de autosleutel wilde pakken.

Ze leunde achterover en wenste dat ze de supermarkt kon overslaan, naar huis kon gaan, een kop thee kon drinken, in een warm bad kon gaan liggen. Al de kalmerende dingen die je deed als je een schok had gehad.

De dingen die ze had gedaan op de dag dat Izzy Hamilton voor haar deur stond en haar kalm vertelde dat ze zwanger was van Howard.

Niet dat zijn affaire als een grote verrassing kwam.

In het verleden waren de vrouwen anonieme, korte avontuurtjes geweest en achteraf had hij vol wroeging beloofd dat het nooit meer zou gebeuren.

Er was een tijd geweest dat ze hem had geloofd. Een tijd dat ze hem had willen geloven. Toen ze beseftte dat ze zichzelf voor de gek hield, had ze er niet genoeg om gegeven om van hem te scheiden en haar kinderen hun vader te ontnemen.

Het was de baby die alles had veranderd.

Howard was zeventien jaar geleden met haar getrouwd omdat ze zwanger was van Lucy, en nu de geschiedenis op het punt stond zich te herhalen, en hij partijkandidaat was voor een van de zekerste parlamentszetels in het land, wilde hij een geschikte omgeving voor zijn nieuwe carrière als parlamentslid.

Voor zijn mooie, jonge vrouw, met wie hij wilde pronken.

Izzy Hamilton zou worden losgelaten op het huis, maar hij had zich tot Abby gewend om de treurige, verwaarloosde tuin van Linton Lodge om te toveren tot een schilderachtig decor voor sociale bijeenkomsten.

Haar schrijf-dat-maar-op-je-buikreactie had een averechtse uitwerking gehad.

Ondanks wat ze Dee Newcombe had verteld, was dit geen werk. Ze moest dit naast haar betaalde klussen doen. Daarom was ze hier tijdens haar lunchpauze en nu had ze de botten blootgelegd van een kind dat lang geleden was gestorven.